VASILE POSTEUCA

IN MAREA SI'N MORMINTELE DIN NOI

EDITURA REVISTEI DRUM
MADRID, 1967

VASILE POSTEUCA

IN MAREA SI'N MORMINTELE DIN NOI

MADRID
1967

Depósito legal: M. 485-1968

ARTES GRÁFICAS BENZAL. - Virtudes, 7. - MADRID

CHEMARE

Cinstim pe creste văile și glodul,
Şi bem curaj din lepădări de ieri,
Ştiind că'n secetă se coace rodul,
Şi că furtuna-i ușă spre tăceri.

Se poate că sfărmându-ne pe roată
Călăii ne-au iubit (doar prea intens),
Avizi de-o'nfrigurare luminată,
Săpând în stânca nebuniei, sens...

De stau cuvintele'ntre noi ca zidul,
E că ne cununăm pe veci în dor,
Şi ne'mpărțim luceferii și blidul
Cu foametea de rai a tuturor.

Icoane-s astăzi urmele de cuie.
Sângele scurs: culoare și parfum.
Prăpastia'n adâncul ei ne suie,
Şi desnădejdea ni-se'ntinde drum...

Ne ninge vremea roze'n amintire,
Şi ştim strălimpede doar ce-am uitat:
Un fir fragil de fire şi nefire
Ce stă cu veşniciile la sfat.

Ni-s'a luat în lumea asta ţara,
Ca s'o zidim din sânge şi lumini,
Şi neamului să-i înmulţim comoara,
Din drumuri şi din lacrimi prin străini...

Fugari pe dimensiunea verticală,
Murim a nuntă, şi'nviind mereu:
Crescând din jertfă, rugă şi greşeală,
O'mpărăţie a lui Dumnezeu.

PAŞII MAICII DOMNULUI

Pe unde-a trecut Preacurata Fecioară
Au dat frunzele'n străvechi buturugi.
Zâmbetul ei s'a risipit primăvară.
Şi'ngenunchiară dumbrăvile,
Cu stelele depărtate şi slăvile,
In preasmerite mătănii şi rugi...

In şanţuri şi prin paragine, spinii
Au băut pentru prima oară,
Bucuria şi răcoarea luminii.
Şi'n grădinile'nflorite, sub seară,
S'au simţit acasă, fără povară,
Insinguriţii, desmoşteniţii, străinii...

Din sărăcia cu duhul, sânziana şi scaiul
Au predicat pentru cerul deschis.
Veacul şi-a aburcat, spre ore de taină, alaiul,
Călcând pe urmele ei, ca'ntr'un vis...
Şi-au întinerit în calea ei toate hotarele
Şi zâmbetul i-s'a întins până'n zări: antimis.
Şi-a răsărit soarele...

Sub pașii ei au înflorit crini și bujori.
Au prins murmur nou, de vrajă, isvoarele.
Copacii pustii s'au trezit roditori
Și zările și-au întins, in inimi, covoarele...
—Creștea'n brațele ei *Acela Carele*...

Departe, undeva, spinul, crește mirat,
Iși ascultă limpede umbra și scrie,
Cu lacrimă venită din veșnicie:
—Am înviat! Hristos a înviat!...

Adânc am dormit aceste două milenii.
Străvechi buturugi și paragini
Imi rodesc, greul pământului, în sânge și'n pagini,
Și vreascurile-s frunze și flori...

Trecerea-i cea dintâia: *aici și acum.*
Plâng și m'alătur celor dintâi călători...
Pe unde-a trecut Maica Domnului,
Din seceta, din întunerecul somnului,
S'a facut drum... *Lăuntricul drum*...

PULBEREA PĂMÂNTULUI

S'adună'n mine liniști de ruină
Și'n gând își face noaptea adăpost;
Imi amintesc de unde vin, ce-am fost,
Și ard cumplit de-o sete de lumină.

Scrâșnesc ca piatra sub călcâi străin,
Și inima durerii geme'n glie.
Dau să mai cred în viața ce-o să vie,
Dar sufletul mi-i baltă de venin.

Mi-i dor nestins de cer, mi-i dor de țară.
Mă'ngân cu munți și ape, din lăută,
Și steaua-mi ia mormântul și mi-l mută
Mai în singurătate, mai în seară.

Pun mâna streșină, mă uit la lume,
Jelind luceferii uciși de fiară,-
Și zodii noui fac semne, și coboară
Sub lespedea vânzării să mă'nsume.

Târziu, în murmur de mistere
Inviu în mine cete de străbuni,
Şi par'că-s cuib de vulturi în goruni,
Scriind răscruci de doruri şi tăcere...

MAREA CEA MARE

Pe ţărm, în rugi fierbinţi, în ritm cu zorii,
El vede'n mări de secole, vapoare,
Hrănind din grâul românesc istorii
Şi, inima, rodindu-ne-o cu soare...

In preajma lui, furtunile sunt râme,
Isbindu-se becisnice de Munte.
Ci el îşi rupe timpul din părâme
Şi creşte evi de cer dintr'un grăunte.

O inimă e neamul. O bătaie.
Pe drumul cel din urmă, spre'nviere.
Cuvântul lui, ca paloşul ce taie
Intre duşmanii legii şi tăcere.

Şi îngerii-l anunţă din trompete.
Şi-l duce valul mării spre oceane:
—In alt veleat, în sânul altei fete,
O să te-aştepte lanţuri şi coroane...

—Atunci vor strânge iarăşi colb şi spume,
Urcând în vifore şi'n bătălii.
Şi-or fi din nou însinguriţi în lume,
Scrumiţi, de veşnicii...

El vede totul, că se uită'n el,
Ca'ntr'n străfund de taină şi lumină.
Şi taina-i una, cum a fost în Miel:
—O să-i împartă sângele drept cină...

Şi astăzi, val de val, vuieşte Marea
Şi-i pregăteşte scară de bazalt,
Plecându-şi spre faleza lui spinarea
Şi rezimând-o'n ţărmul celălalt...

Il aşteptăm mereu. Luptând cu piatra
Din fundul Mării, să ne facem ţară.
Şi'n rădăcini, în dimensiunea patra,
El ni-se-aşează piatră unghiulară.

TOAMMA

E-atât mister in lacrima fierbinte,
Şi-atâtea stele se topesc in ea;
Par'că-i tăcere, aromind cuvinte,
In ochii inimii ce ştiu vedea...

Şi-s galacţii de timp si depărtare
Ce stiu de-o floare, de-un mormânt, de dor,
Veghind singurătăţi interioare
Şi pârguind, din desnădejde, spor...

Cum cade fruza par'că se deşiră
Grădina inimii şi-a vieţii mele,-
Şi-i toamnă, din Toronto pana'n Lyră.
Mi-i bolta frunţii cimitir de stele.

Şi printre lacrimi, par'că simt o mână
Că-mi miruie obrajii cu răcoare,-
Şi mă visez doinind, ca mai demult, la stână;
Şi dorul tău mă'ncânta şi mă doare...

HRISTOS

(După Brother Sergius)

Sunt cel hulit, bolnavul și flămândul.
Sunt cel ce geme sub poveri și moare.
Prin metropole trec tăcut ca gândul,
Ghiontit de trecători pe trotuare...

Sunt cel ținut în temniță, leprosul,
Și'n capul podului sunt cerșetorul ;
Sunt albul, negrul, galbenul și roșul.
Sunt omenirea, viața, viitorul...

In Rusia peregrinez prin stepe
Și'n Grecia-s troița din coline.
Carpatul stă smerit și mă pricepe
Și-mi crește'n timp cununi de mărăcine.

Imi fac prispar din Asii și Americi,
Mi-s frați acei ce plâng si trag în hamuri ;
Cunosc din plin luceferii feerici
Și Libertatea care vinde neamuri...

Vapoarele pândindu-mă'n oceane
Mă văd rachetă interplanetară ;
Acasă sunt și-acolo sus, și'n strane.
Și-atomul hidrogen nu mă doboară.

Mă pun la stâlp Națiunile Unite
Să-mi bat'n mâni piroanele lor grele.
Ci eu mă'nalț din ginte răstignite
Cu steaua sub zăvoare și zăbrele.

Ascult ades din treacăt cum se roagă
Bătrânele'n pieptare și tulpane ;
Moșneagul gârbov, tânăra oloagă,
Feciorii bând legende din icoane...

Ii văd pe gospodari făcându-și cruce
Cu semnu'n care eu m'am ispășit.
Câte-un călugăr, meditând, mă duce
Pe valea singuratecă, spre schit...

Cunosc azi toate drumurile lumii,
Și'n desnădejde eu mă frâng, lumină ;
Iertare urii, rodnicie humii,
Și vieții har și foamete divină.

Sunt ceea ce de-apururi *sunt și sunt:*
Etern, în oameni, și cu dânșii una,
Sceptrul de glorii și sfârșitul crunt,
Acum și de când sunt, și totdeauna...

Eu vă binecuvânt din lumânări,
Cadelnița mă fumegă tămâie.
Mă beți drept vin și lapte din căldări;
Sunt pânea si cuvântul ce mangâie...

Cu tot ce-aveți eu vă binecuvânt,
Şi dacă stiți în inimile voastre
Să-mi pomeniți smeriți numele sfânt,
Eu vin spre voi din zările albastre;

Sunt apa care stâmpără de sete.
Şi cel ce-o bea se vindecă și știe.
Că inima-i s'adapă, pe'ndelete,
Din limpede isvor de veșnicie...

CARMEN SYLVA

Atât a mai rămas: un brad în rugă,
Pe fruntea Mării, prejmuit de zori.
Lumina-i culcă aureole'n glugă,
Şi, la picioare-s evii viitori...

Ziua-i ucide chipul. Vin tractoare
Să-i are trupul tot, din rădăcini.
Ştiu căpcăunii semnul să-l doboare,
Să-i jefuiască veghea, de lumini...

In locul crucii, huzuresc huidume.
Merii i-au smuls, să nu învie rod.
Plaja și piatra poartă alte nume.
Spre lume nu mai duce nici un pod...

Vadul măririi, către vremuri dace,
Il sapă osândiții în pământ.
In ora amintirii țărmul tace.
Doar Marea-și geme tainele'n cuvânt...

Şi ziua trece. Noaptea vin luceferi,
Şi rup blestemele, şi'nvie Bradul.
Cresc ţărmul nou şi cântă iarăşi teferi.
S'a rupt tulpina, dar e viu răsadul...

Şi trec, pe rând, a cuminecătură,
Prin ruga Lui, livezile, pietrarii,-
Cioplind alt veac, din inima lui pură,
Inmărginit, cu cerul, la fruntarii.

Un nume prigonit. Cu pas de rege.
Acum o plajă: Eforie II.
Vrea Dumnezeu misterul să-l deslege,
In marea şi'n mormintele din noi...

CONTINENT NOU

Pe-aicea, pe pustii meridiane,
Tânjeşte vremea putredă, obeză.
Şi sufletul ne sângeră'n piroane,
Scuipat de lăcomie şi viteză...

Ni-s seci de mult fântânile tăcerii.
De svârli cu piatra nu mai dai de fund.
Muşti nenoroc şi molfăieşti puzderii.
Nu poţi muri; şi dăinui, muribund...

Castele şi legende zac surpate,
Sub pânză de paing, clocind uitări,
In timp ce dracii cântăresc dreptate
Şi-şi grămădesc comorile'n căldări...

Ne risipim ca apele'n nisipuri.
Ne-am măsurat cu lumea prea degrabă.
Şi, biruiţi de lanţuri şi tertipuri,
Ne'nghite veacul ultima silabă...

Cruce de cruce, rană lângă rană,
Să-și afle drumul stelele prin stepe.
Azi, inima băută de prigoană,
S'adună'n semnul morților, *și'ncepe.*

Cumplite crime: țară, neam, onoare!
Și *omul nou* e'n alte zări, cu mitul.
Și, touși, din apus și sângerare,
Se plămădește'n noapte, *Răsăritul.*

SĂRUTÂND UN BULGĂRE DE PĂMÂNT...

Ne rânduim poemele pe câmp cu plugul
Şi dorul ni-l păstrăm de semincer;
Şi ca să fie mai de saț belșugul,
Sudoarea noi ne-o iruim cu cer...

Aicea'n veac, pe desgrădite arii
Am frământat doar pentru alții pită;
Că prea ne-au treerat prin glod barbarii,
Şi inima ne-au frânt-o sub copită.

Azi alți dușmani norocul ni-l impilă,
Cu genocid, pe drumuri de asfalt,
Dar noi pășim, cu sborul de șindilă,
Doar cât colea, în țărmul celălalt.

Şi plămădind eternul cu nimicul
Noi ne menținem roditor ogorul,
Să ne gustați iubirea'n el, din spicul
Pe care l-a sfințit Mântuitorul.

De nu iscăm găselnițí desgolite,
E semn că suntem încă la folclor :
Doinesc în noi baladele tivite
Cu miorițe'n fluere de dor...

Voi, vă zidiți în veac și metropole ;
Noi, ne-am jurat credinței și'nvierii,-
Și ne'ngropăm ca Meșterul Manole,
Eternizând cupolele tăcerii.

De ne găsiți săraci și fără rime,
Noi numai miezu-l spunem din cuvinte,
Că viața noastră'ncepe'n țintirime
Și câmpul ne rodește din morminte...

FIII RISIPITORI

Ne mai rămâne ultima etapă.
Distanța dintre treucă și destin.
Sfințită'n hâlbe, lacrima ne-adapă.
De-asupra, ceru-i baltă de venin.

Uitarăm mersul. Steaua nu mai vine.
Ne râmă porcii verticala'n rît ;
Ne sfarmă miezul știrilor divine,
Ca să-și ridice Babilon din *cât*...

Risipa noastră cu chemări profunde
Le'ncinge ura, măsluind prigoană.
Par'că-am vui și azi oceane'n unde :
Ei văd în gândul nostru o *icoană*.

Ca să ne'ntarce sângerânda sgarce,
Ne dreg tărâțele cu dor de-acasă.
Și'n dialog, de-ar fi și ne-am întoarce,
Ne ispitesc cu cina cea mai grasă.

Nu-i ca demult. Nu ne așteaptă Tatăl.
(In casa lui e astăzi *colectivul)*.
Ne spală inima Satan, și iată-l:
Ne bea cu chef și face pe bețivul...

Sorbim din hâlbe. Si ne ard în gură
Frânturi de pietre, așchii de ciubăr;
Doar, inima, arar, de se îndură
Cu câte-o luminiță de-adevăr.

Ne poartă timpul foamei printre *scroafe*.
Arhanghelii căzuți ne tot demască.
Doar morții'n noi, sfioși, ne'ntind carafe
Cu vin din cina tainei, și cu pască.

Și, cum ne iau în rît și ne cuviță,
Se'ntramă clar șoseaua de asfalt
Ce-adurmă-un zâmbet bun de albumiță,
Adânc în noi, spre țărmul celălalt...

Cum ridicăm căldările de toarte,
Cu hâlbele ne măsurăm risipa,
Şi'ntoarcerea ne'ntâmpină din moarte.
Ne miruiește, cu tăcere, clipa...

Intoarcerea ni-i mersul înainte.
Prin veacul hâd, cu mânile deșarte:
Tatăl, veghind lumina din cuvinte,
Ne-așteapă-acum, plângând, de ceea parte...

TÂRZIU ÎN NOAPTE

Mă'mbăt din tine, nebăută stea,
Tu, dorul și singurătatea mea.

Mă'mbăt și crescu-mi visul dintr'o sdreanță.
Din vraiștea din gânduri, din distanță.

Poate și tu descoperi, mult mirată,
Că lacrima din ochii mei te'mbată,

Şi vezi, în nopțile de-aci, mistere
De depărtări de aur, de tăcere.

Eu am murit de mult, și dialogul
Mi-i numai gândul, orbul și ologul.

Vedere înlăuntru, mers în gol,
Căutând în tine reazim și simbol.

Ci tu-mi veghezi, din timpul tău, doar groapa
Unde-am *știut*, cu focul și cu apa...

INIŢIERE

Ai tremurat cu mine în săgeată
Şi mi-ai rotit săgeata drept în ţintă.
In mijlocul din mijloc. Sorii, roată,
Mi-au prejmuit popasul din incintă.

Nu-mi mai răspund nici arcul şi nici struna.
Iar ţinta-i înlăuntru : gol adânc.
In câmpul copt, a biruit furtuna.
Mă văd cu spada morţii la oblânc...

Tot dorul mi-i în semne. Archetipuri
De înţeles şi rit atemporar.
Iluzia e'n mers. Trăieşte'n chipuri
Şi-şi jinduieşte vechiul ritm stelar.

A spart săgeata uşi, fereşti şi storuri?
Sunt numai fir de ştire, în delir.
Şi'n faţă, cer de splendide decoruri,
Altaru-mi ţine inima'n potir...

N'ajung nimic, decât interiorul
De dincolo de ţintă şi de mine.
Şi traiectoria-mi cuprinde sborul
Din nicăieri spre zările senine.

Mă mir că s'a făcut cenuşă arcul.
Şi-au dispărut şi struna şi săgeata,
Şi-i desgrădit în inimă tot ţarcul.
Arhanghelul mă trâmbiţă : eşti gata?...

GOSPODĂRIE

Fugar din veac, îmi pun așezământ
Sub steaua mai străină decât mine,
Pe-un hat de ierburi nalte și de vânt,
Din geam să-mi fie zările vecine...

Drept streșini, îmi coboară cerul norii;
Ușă, albastrul dintre galacții.
Zăvor mi-or pune peste noapte zorii,
Şi luna corn în plopul inimii.

In pragul zilelor cu dor de ducă,
Azurul să se reazime'n ușori,
Mirându-se de moarte, cum îmbucă,
Flămând, din brazi, din oameni și din sori.

De temelii : mireasmă și culoare
De grâne, de grădini în asfințit,-
Să-mi fie vatră caldă, de culcare,
Şi dor de-acasă, timpul pribegit...

Iar din ogradă mi-oi lăsa cărare
Să mai colind prin munte, pe la rude,
Că io-s plecat spre țara viitoare,
Şi plânsul meu în geana lor s'aude...

Vecia mi-o'nverzi nuiaua'n gard
Şi cheia'n poarta gândului sfioasă :
Că stelele se mântuie când ard,
Şi numai inima le-adună-acasă...

DIN VIOARĂ

Ne-a scris arcuşul dintr'o trăsătură.
In care strună ne scrumeşte dorul?
Ori, soarele ne-a semănat ogorul
Cu grâul lui de cuminecătură?

Ferestrele deschise-ţi ies în cale,
Şi sufletul mi-i cer sub paşii tăi;
Tot secerişul mi-l'am strâns în clăi
Şi stelele te rumegă'n ocoale...

Când toate adâncimile te strigă,
Cum voi pândi în ceasul tău tăcut,
Şi cum vom şti suişul din sărut?
Belciugul creşte mugur din verigă.

Hotarul meu ţi-a revărsat hotarul,
Şi'mbrăţişările ne limpeziră,
In melodii de fluere şi liră;
Din clipa noastră'ncepe manvatarul...

Te sorb şi vraja undelor mă'mbată,
Numai fior şi flacără mocnită.
Şi rai de ispăşire şi ispită.
—Azi crucea mă cuprinde luminată!...

ŢĂRAN ROMÂN

Nu-i amintit în condici nicăierea.
Doar cântec haiducesc şi brad în grui.
Luceferii, veghind, îi beau tăcerea
Şi clipotesc, semeţi, în ochii lui.

Străbate vremea şi nu pune semne.
Bătut de dor, pe drumuri de destin.
Şi de-şi mai sclipuieşte prag, din lemne,
E numai ca să'nsemne că-i străin...

O'nţelepciune din străvremuri dace
In nenorocul lui se limpezeşte:
Ştiind de miez, de ce-ar zidi găoace?
Destul că-şi duce crucea omeneşte.

De vin nevoi, le scrie'n câmp cu plugul,
Şi legii din străbuni îi stă ostaş,-
Iar muncii lui îi vămuie belşugul,
Străinii cămătari dela oraş...

Când îngenunche, obosit, sub cruce,
Răsare'n toţi cu preacinstită faţă.
Cine-ar putea atâta gând s'astruce,
Si-atâta cântec, într'un dram de viaţă?...

Ci astăzi veacul l'a găsit chiabur.
I-a zăvorît altarul şi ogorul.
Flămând, îşi taie haturi în azur,
Şi'n vis îi lasă grâu, Mântuitorul...

Inima lui îşi pune'n ceruri vatra,
Când îl ghiontesc sfârlacii, la refec.
Biruitoare'n veci e numai piatra,
Că apele neomeniei trec...

De-aceea, el, la vânzători, le-adună
Blestemul lui mocnind punoi, ca balta:
De când dreptatea târguie minciună
Şi libertatea s'a curvit la Yalta.

De-ar ştie cei ce preamăresc pe fiară,
Că îngerii coboară să-l îndrume,
Pe-acest ţăran, chiabur şi fără ţară,
Purtând un fir de Dumnezeu prin lume...

DENIE DE TOAMNĂ

Citești in zarea clară: bătrânețe,
Privind departe, printre ramuri goale,
Venind din amintiri și din povețe,
Tot mai tăcut dând inimii târcoale...
Unde ți-i frunza, pom? S'a dus pe vale...

Doinești în toamnă și deschizi fereastra,
Dar e'nlăuntru tot ce-a fost afară.
Rămâne floarea și dispare glastra
Şi stelele te știu și te'nconjoară.
Tăcerea'n inimă, e tot mai clară.

Te'ntrebi, punâdu-ți mâna căpătâi:
Cum voi pleca din timp și din cuvinte?
Şi-un dor te'ndeamnă par'că să rămâi;
Nimicuri ieri, azi toate-s dragi și sfinte,
Şi ziua-ți pare ziua cea dintâi...

Şi ca prin farmec, visele trecute,
Se rânduiesc frumos in viitor;
«*Mai stai*» se schimbă legănat în «*du-te*»,
Şi mângâiat de moarte, arzi de-un dor
De semne noui și sensuri nebăute.

Incet dispare geamul, pomul, zarea,
Şi-ajungi acasă, in adânc, in tine,
Unde lumina leagănă uitarea,
Şi se deschide'n depărtări senine;
Şi, luluind nimicul, plângi; ți-i bine...

ANTICRIST

Atât am strâns de-atunci: un pumn de oase,
Şi pote nici atâta: vânt, cenuşă.
Stăm să clădim din asta stat, partid şi clase,
Frângându-i libertăţii oasele'n catuşă
Şi dărâmând altarele rămase...

Cum şi-a clocit marxismul fariseul,
Nu poţi s'aduni cuvânt nici pe-o surcică.
Aburci prin veacul greu şi te doboară greul,
Şi inima fără de cer boleşte frică:
Nu poţi trăzni'n călău şi muşti răsteul...

Unde să-ţi culci un vis, ori cântecul, strămoşii?
N'a mai rămas nerăscolit nici în morminte;
Poziţia de demascare creşte stele roşii,
Şi zombia-şi plineşte normele, cuminte;
S'au zăuitat s'anunţe zorile, cocoşii!!!

Cât vede'n semne truda de ziler,
Nu grohăie'n palate numai scroafa.
Că ne-a zidit cărările spre cer
Caiafa Neagră, când şi-a pus parafa,
Pe Yalte, pe cortinele de fier...

E iad. Aur a fost numai faţada
Şi jarul foamei, setea fericirii.
Ne molfăim din blidul temniţei obada
Şi scuturăm din cuget colbul amintirii:
Asta ni-i ruga: urletul cu sbirii...

Ca'ntr'un coşmar: în zid nu-i nici o uşă.
Şi zidul arde'n urmele de sânge.
Ne suge svâcnetul din inimi o căpuşă
Ce ne preface plânsu'n aur şi ni-l strânge
Intr'o apocaliptică, mârşavă guşă...

Cum nu mai este lume, scormonim în noi
Un dor amar,c'o rujdă de cătuşă,
Strângând în pumni ca'ntr'un judeţ de-apoi,
O lacrimă'ntr'o dâră de cenuşă:
Satan e domn pe-o hoardă de strigoi!!!

Tac şi s'ascultă suflete nebune.
E ca'n Orwell, cu Fratele mai Mare:
Mormântu-i gol, şi singura minune
Ar fi ca noaptea să rodească soare,
Şi-o regăsire'n altă dimensiune...

LACRIMOSA

Cât ești de mare'n sfânta ta durere,
Umplând ulciorul cu venin și bând;
Altfel ai duce numai glod în gând,
Şi ți-ar urla jivinele'n tăcere.

Spui drept: acolo cugetul s'ascunde,
Ca flacăra mușcată crunt de vid.
Cuvintele se scuipă, se ucid,
Strigând genuni mai negre, mai afunde.

Te uiți și toate-ți par desfermecate,
Altar în care bântuie-un taifun;
Scripturile-s grimasă de nebun,
Şi Omenirea, baltă de păcate.

Şi totuși, inima mereu virgină
Din desnădejde ți-a făcut antreu;
Să-l chemi, doar peste prag, pe Dumnezeu
Şi să-i jertfești poiana de lumină...

Ce limpede ți-i lacrima pe geană,
Şi'n ochi ce mari luceferii de dor!
De când n'ai drum decât interior,
Te aurește liniștea'n icoană.

MORMÂNTUL MAMEI

E'n visul frunzei și'n aroma verii,
Şi par'că-ar fi cuvânt, și par'că nu-i,-
Te-adăpi dintr'o vocală a tăcerii
Şi timpul frunzei crește amărui...

Semnul din morți e limpede trezie
Şi dorul casei aur de gutui;
De-asculți, auzi venind din veșnicie,
Luceferii, și chiotind în grui.

Pe-un braț al crucii, stă rănită zarea,
Şi altu-i beat de liniștea din lut.
Plângi, și din lacrimă te bea culoarea
Şi-ți parfumează floarea c'un sărut...

Numai un pas și vezi, în cer, căsuța
Cu trandafiru'n geam la răsărit,
Unde ne dai, în amintire, ușa
Şi'n prag ne scrii cu zâmbet : *bun venit*...

COLHOZ

(lui N. Crevedia)

S'au ridicat pe cer, leșie, norii
Şi timpul trece tulbure, urît,
Precum ar vremui de ceapa ciorii
Şi l'ar ferfeniți un rus în rît.

Tractoru-și trece fiarele-ascuțite
Prin inima, priloagă de puroi,
Şi ne dumică'n brazde și ne'nghite
De par'că'ntoarce-o pală de gunoi.

Gem brezdele blesteme până'n zare,
Le trage par'că cineva pe sfoară,
Din hat un iepure'ngrozit tresare,
Şi ciocârliile țivlesc să moară...

E primăvară, dar e foamea pânii,
Şi barza par'că-i veste de ziar,
Merg ca la mort în țarină rumânii
Cu dinamita scârbei sub pieptar...

Se stinge-aci'n pământ o'ntreagă ginte
Cu el, țăranul, rob și anonim;
Pământul leagăn altădată, și părinte,
E bahnă de sudori și țintirim...

Tresar și bulgării uscați, o ciurdă,
Cu sânge frământând un aluat,
Din care moartea molfăie ca'n urdă
Din chinul nostru'n brazde semănat...

Cresc bocete pe țarini de tăciune.
Ce negru-i veacul peste fața lor:
Ogoare date hârcii căpcăune
In care plâng rumânii istoviți, și mor...

Tot mai adânc ne ară, să distrugă
Rărunchii neamului scrășnind brăzdare,
Pământul viu, pământul cald de rugă,
Scrumit în noi, feștil de lumânare...

Și tractoristul, strâns în strai de forță,-
Rubașca-i pune funie de gât,-
Ar vrea să-și deie foc, să ardă torța,
Să scrie-un semn crusciovului pe rît...

S'oprește. Mai pufnește din țigare.
Atât mai e: să'ntoarcă plugu'n el;
Și fruntea-i, baltă neagră de sudoare,
Tivește cerul ca pe-un testemel...

Apoi, crucind, își ia din nou avântul
De par'că-ar hăcui la ruși de zor,
Și'n orice brazdă le-ar săpa mormântul,
Să scape lumea de sămânța lor...

ARCAŞ

(pe-o schiță a lui Nicolae Petra)

Pe el l'ai vrut arcaș: încoardă arcul,
Să-și hotărească loc de mânăstire.
In ochii lui stă cerul să se mire,
Că-i splendid Cerbul și prea șubred țarcul...

In struna'ntinsă tremură săgeata,
Visând adâncul inimii drept țintă:
Il vor urî mișeii, și-o să-l mintă,
Şi-l vor strivi cu streangul și cu roata.

Dar arcul va rămâne'n încordare
Şi struna va desparte lumea'n două,
Clădind din cruci și jertfe, țară nouă,
Cu pod de crez spre lumea viitoare.

Acesta-i El! Săgeata strânsă'n coardă
Ţintește'n inimi cu luceferi vii,
Să-l tencuiască neamu'n temelii
Şi să svâcnească spre înnalt, să ardă...

Bău penelul cerul, ca pe-un vin,
Trecând prin arc și strună și săgeată:
Un drum de cântec pentru Ţara toată,
Urcuș spre rai, cu suflete de crin...

Deschide-ți inima,s'o taie struna,
Arhanghelii s'o'nvie mai deplină.
Şi bea, în ea, săgeată de lumină,
Să fii arcașul Lui, pe totdeauna...

HANUL STELEI

Şi, uite, Doamne, asta sunt : vioara,
Mereu nevrednică de glas deplin.
Un dor îmi arse strunele, ca para ;
Arcuşul Te-a băut ca pe-un senin.

Acum, în cel din urmă han, aproape
De'mpărăţia limpedei tăceri,
Port freamăt greu de plaiuri şi de ape,
Şi-abia mă recunosc in ce-am fost ieri.

Pedeapsă lenei, nu-mi lua lumina ;
In voia Ta scrumeşte-mi tot păcatul,
Şi converteşte-mi tina, noaptea, vina,
In pâne, ca să sature veleatul...

De sună'n strune neamul meu şi ţara,
E doar un psalm al preamăririi Tale ;
Aşează-Ţi, lin, lângă obraz, vioara,
Că să-mi auzi tot vaierul de jale.

Bătrân şi obosit! Şi-i ceas de cină.
Şi stelele mă'ndeamnă mai departe.
Apleacă-mi iar potirul de lumină.
Nu'ntârzia. Sunt numai dor de moarte.

Şi, lasă, Doamne, cântecul să fie.
Din fir de lut Tu m'ai făcut vioară,
Cu sufletul deschis spre veşnicie.
Mi-i gândul melodie. Pentru prima oară...

FĂRĂ ŢARĂ

Mi-i inima poemul fără țară,
Iar mintea, vântul bântuit de dor;
Doar pribegia, cu fereastra'n seară,
Ime țese din tăceri și lacrimi, spor...

Drept libertate, m'au strivit zăvoare.
Răsplată jertfei, ură și prigoane.
Şi tinerețea, vifor greu de soare,
Imi face semn din umbre de icoane.

Mă pasc meridianele străine,
Cum bivolii, în secetă și foame,
Se'nsângeră, mușcând un mărăcine.
In suflet, clipa stă să se distrame...

Mă'ngroapa vestul, grohăind minciună.
Din neam și lege, mi-au făcut suplicii.
Aşa cum ne-au ucis în Patria străbună,
Hienele din târguri, veneticii...

Pribeag, de lacrimi mi-am umplut ulciorul,
Precum în basmul mamei Lăcrimuș.
Azi, când mă răfuiesc cu vânzătorul,
Mi-i gura cetluită de căluș.

Şi de'ngenunchi pe drum, strivit de cruce,
Urcând Rarăul vrerii românești,
E că sub crucea jertfelor străluce
Un neam și-o țară mare, ca'n povești...

Mi-a fost să-mi știu în alt tărâm comoara.
Aici am fost al doinelor: stingher...
Vrea Dumnezeu ca să ne pierdem țara
Şi s'o găsim, mai scumpă, lângă cer...

ZIDUL DELA BERLIN

Te-au ridicat înalt, să nu se vadă
Arhanghelii căzuți cum rîd și rîmă.
Să nu le fugă robii din corvoadă
Când arde lumea'n noi și se dărâmă...

In blocuri ți-au turnat trădări din Yalta
Și sârme ruginite'n nedreptate,
Să nu mai știe-o inimă de alta;
Să se desprindă fratele de frate...

Păzit de câni, căpcâni și reflectoare,
Te mușcă'n nopți, ades, mitraliere,
Și te blesteamă glas de om ce moare,
Acoperit de groază si tăcere.

Aci începe *raiul* lor. Cu moarte!
Și libertatea-i muget lung: *stavai!*
Viața cu uși și cu ferestre sparte:
Foame ce schimbă și pietrele'n mălai...

Converg în tine lumile-amândouă
Și-și vămuiesc trădările și ura,
Și de de-asupra, căi lactee plouă
Cu șerpi și sgură, să ne-astupe gura...

Să nu se-audă cine poartă vina!
Nici sufletul în noi să nu mai plângă,
Când desțărați ne bem din glod lumina
Și cerul numai iad, pe partea stângă.

Te-au pus hotar, să nu cotim spre dreapta,
Când semnul hidrei ne străpunge, scoabă,
Și răstignește'n noi dorul și fapta,
Și gâtuie nădejdea tot mai slabă.

Tu prag lui Anticrist și scut rușinii,
Tu, piatră de mormânt, pe genocid!
Cât ni-i umbri altarele luminii,
Rușine de-a fi om, sălbatec zid!!!

MIORITICĂ

L'au risipit cu noaptea, prin viroage,
Şi doina crud i-au gâtuit-o'n funii,
Să nu mai cânte'n strungi, să nu se roage,
Să nu-i învețe, dorul, cornul lunii...

Dar stâna'n Munte-l plânge cu mioare,
Şi numele i-l țîn gorunii'n sân;
Vezi: urma ștreangului crescu isvoare.
Şi'n neam, luceferii și-l vreau stăpân.

Tăranii ară'n câmpuri să-l desgroape,
Şi-l știu în sânge: lege din străbuni.
Ii poartă vântul, cugetul, pe ape
Şi haiducia-l sângeră'n furtuni.

Cel cărturar de și-a uitat de țară,
Citește-i semnul de'mpărat, în carte.
Invață'ncet, din glasul lui, să moară,
Mutându-și crucea mai adânc în moarte.

In șezători e dor și'nvățătură.
Şi Fătfrumus îl drumuie'n povești.
Şi-i vin irozii, la mormânt, de-l fură,
Să n'aibă visu-i praguri omenești.

Seara, brădetul munților coboară,
Şi-i face, verde, cetina, paradă;
Şi-i pârguiesc credința iconară,
Prunci, gângurind, din leagăn, a baladă...

Il cheamă Dunărea, doinind, din Mare,
Şi-l buciumă Carpații'n Bărăgane,
De sună toată zarea viitoare:
—Mai cântă-ne norocul, măi *Ciobane*...

MAREA

Ziua, un pic de-albastru pe vapor,
Şi golful, mărturie pentru port;
Mă ştie numai ţămul că nu-s mort,
Că m'am *găsit*, în valul călător...

Aş spune'n glumă: mă respir în vânt.
Ating cu mâna soarele'n amiază.
Când dorm îmi şede sufletul de pază
Şi doru-mi pune brumă pe veşmânt...

Flux şi reflux respiră ritmic cerul,
Şi scoicile pe mal şi-aduc aminte:
Milenii, galacţii, măreţe ginte;
Şi cercul se plineşte cu echerul.

Luceferii s'aprind în mări: inundă
Clipita mea cu gândul lor aprins,
Şi-mi spun că-s infinitul dintr'un ins,
Şi unda lină'n marea furibundă

Pe urmă, întru'n visele culorii,
Cosând pe alb de somn, albastrul pur,
Şi meditând un semn al evului lemur,
Cum ştiu iubi şi plânge muritorii...

BIRUINȚA

Acolo unde gându-i beat de știre
Și ceru-și bea albastrul din pământ,
Se va opri o stea să ne respire,
Plinidu-ne mirările'n cuvânt,
Și-om bea din moarte și tăceri, iubire.

Flămânzi în veac, ne-am vrut pe verticală,
Și n'am avut pe drumuri căpătâi.
Ca'ntr'un coșmar, prigoană și răscoală
Ne-au strâns răsvrătu'n pumni, pe coporîi,
Visând manolic altă rânduială.

Credința din străbuni și țara sfântă,
Acum le măsurăm cu umbra crucii
Culcată'n lung pe verticala frântă.
Feciorii din Rarău, suntem tătucii
Și veșniciile ne beau și cântă.

De n'am domnit în jeț cu chibzuință,
In timpul colbului și'n cartea vieții,
E c'am culcat arhangheli sub velință
Și-am săgetat în soare, ca ereții:
Azi măreția jertfei ne-amenință!

Dar unghiul drept ne suie spre *Cetate*,
Și-acolo omul nu mai rîmă'n zid.
Crucea ne miruie cu libertate
Și mii de alte ceruri se deschid,
Și e lumină pentru toți și toate.

MIEZ

Vrem să fim pe drumul clinchetit de stele,
Bând adânc cuvântul, ora de trezie:
Din căderi și lacrimi, ne întindem schele;
Din amarul vremii, salt în veșnicie.

Vrem să fim. Dar cerul, peșteră rotundă,
Ne'ngrădește somnul, știrea, infinitul:
Noaptea-și geme lutul, dorul ne inundă,
Şi umblăn prin semne, singuri, de-a ghicitul.

Arși pe rugul clipei, nărăviți la mit,
Din nimicul minții rostuim concepte,
Şi rugăm, în munte, *Omul răstignit*
Să deschidă'n ceruri pârtii noui și trepte.

Hoți de căi lactee, ne furăm județul
Şi-l cifrăm cu lacăt tainic de'nviere;
Şi ne'nghite spațiul și ne-adoarme'nghețul,
Adăpând cu sgomot foamea de tăcere.

Bând licori de cer, cu inima deschisă,
Toarcem întrebării firul de mătasă,
Şi ne punem viața, peste gol, premisă.
Şi cuvântul, cruce. Am ajuns acasă?...

CRĂCIUN 1964
(pe-o schiță de N. Petra)

Troița literei așează alfabet,
Străpunsă de mistere ca de-o undă.
Și'n ochii inimii, o geană de făget
In care clipa mângâie, sub bundă,
Lumina vieții, doruri, un regret...

Cândva ne-am întregit abecedarul
Și-am dat de vestea bună din colind;
A-ul e-aici, dar a trecut hotarul
Cu fruntea'n ceruri, îndrăzneț, știind;
Și-a resemnare, și-a băut păharul...

Pe liniuța ta se răzimară spații
Ce s'au aprins în suflet, să ni-l nască;
Din ins să rostuiască rânduieli și nații,
Pe drumuri de mărire'împărătească.
In robi să reînvie Cruciații...

Și, uite, litera rodi cuvânt.
Avem popas, avem unde ne duce;
In zarea noastră nu-i nici un mormânt,
Ci numai gândul răstignit pe cruce,
Și-alăturea de cruce, veacul frânt...

Tai litera din steaua de Crăciun,
In niște semne dela noi, *de-acasă;*
Nu sunt de-ajungere, ci de drum bun,
Că ora-i de prigoană, neagră, joasă.
—Numai cei răstigniți mai văd și spun!...

TRAIRE

Au dispărut de-odată granițele toate :
Văd viața'n moarte și mormântu'n viață,
Şi par'că vin din stele depărtate,
Şi inima-mi raspunde'n dimineață.

Cercu-i doar punct, fără periferie,
Şi razele nu mai converg, ci *stiu*,
Cum plânge lacrima de bucurie,
Suind lumina'n cer, dintr'un sicriu.

De-i dus ceva, e numai chipul morții,
Priveghi nuntit în cel mai pur contrast:
Pe dumnezeu îl *sunt*, nu-l mai adast,
Şi drumu-mi șede'ntreg în pragul porții.

O dimensiune nouă-mi dă vederea :
M'aud și mă culeg din orice gând,
Viață și taină din adânc crescând,
Oricând și peste tot, si nicăierea.

De ce mă'ntorc? Ce grea desfermecare.
De-aș ști măcar de-acum *ciudatul salt*,
In care sunt și-un țărm și celălalt,
Şi viață ce'n pripoiul nunții moare.

E'n moarte viață mai deplină,
Ce farmecă ruinele'n palate,
Şi'n miezul inimii umil, ce bate,
Işi schimbă întunerecu'n lumină.

DRUM

Pe-un licăr de stea,
Şede casa mea.
Fluerul jeleşte
Moartea, româneşte...

Brad la căpătâi.
Vrere-ai să rămâi,
Lângă plai şi stână.
Drumul nu se-amână.

Pomul de pomană,
S'a făcut coroană;
Gândul din tămâie,
Par'că-ar fi şi-ar ştie.

Sună, clopotare,
Până'n ceea zare,
Că-mi aleg mormânt
Pe-un colnic de vânt...

Stare lângă stare,
Stinge-o lumănare.
Valul de maramă
Mai deschide-o vamă.

Lamură de jele,
Ochii-s viorele.
Şângele prin pruni.
Spune de străbuni.

Curcubeu, din groapă,
Cerul mi-s'adapă.
Şi'nfloreşte ghimpul.
Şi rodeşte timpul.

Mă'ntorc din exil,
Cărunţit copil,
Şi mă spăl la faţă.
Mir de nouă viaţă.

PAŞTI

Numa'n Munte este-un brad,
Mult încetinat şi'nalt,
Dela Dumnezeu lăsat
(Colind)

1. Intâia răstignire. Stă Cuvântul,
Şi litera-l rodeşt'n alfabet,
Mai necuprins ca timpul şi pământul,
Liturghisind cu cel dintâi poet.
Azi infinitu-i carte peste carte.
Şi litera bea viaţă din tăcere,
Călcând cu semnul morţii peste moarte.
De-abia mai ştim de-această *înviere*.

2. A doua răstignire. Stie dorul
De sfinte amintiri din alte sfere :
Cetim în game stelele şi sborul
Spre-*acasă*, îngânând durere.
Şi notele de-abia vrăjesc misterul
Să ne-aromească rugile şi cina,
Şi'n geamul pauzei să ne-arate cerul.
Asa-i cuminecarea cu *Lumina*.

3. Şi-a treia : Dela unul pân'la nouă.
In zero-s geometrie şi algebre :
Splendori de ordine, o lume nouă,
Cu centrul în matrice şi tenebre.
Rachete-l caută'n altă *încăpere*,-
Anti-materie, viteză de quasari,-
Şi câtul iscă roiuri de mistere.
Şi noi suntem mai singuri, mai fugari...

4. Şi-aceasta-i Crucea. Mântuiţi de Nume.
Răspundem toţi în ceruri. Suntem una.
Născuţi din taină, din exil la lume.
Şi spinii minţii ne'mpletesc cununa.
Cu zorii care-anunţă dimineaţa,
In inimă ne strângem cu sfială.
De două mii de ani ne tragem viaţa
Din groapa Lui, fără de cruce, goală.

DE ZIUA MAMEI

O văd și-acum la stative, gătită,
Impestrițând culorile'n lăicer,
Şi omenind târziu un bruj de pită
Cu gândul dus în cântece și'n cer...

Suveica'n rost fugind din mână'n mână,
Deșiră firul și visează flori; -
Şi liniștea, ca'n ape de fântână,
Ii pune'n zâmbet stele și bujori.

Tăcerea dată'n spic de bunătate,
Stă, țară, între ițe și fuscei;
Şi timpul a uitat de mult a bate,
Cădind parfum de tei pe mâna ei...

Fereatra ne răstoarnă ceru'n casă
Şi plopii-și pleacă frunțile pe grinzi;
E'mpărăție casa noastra joasă,
Răsfrântă'n noi ca'n ape de oglinzi.

O văd în chipul Maicii din icoană,
Țesând covoare pentru Dumnezeu;
Crinii sfielii îi gătesc coroană
Şi-i limpezesc durerea și i-o beu.

Nu-i la Stănești, ci s'a mutat în cer,
Țesând și-acolo brâie și marame;
Clădindu-ne și-acolo un ungher
Din dragostea celei mai bune mame.

Dar azi, ne trece pe tusopt prin minte
Şi-și sterge ochii umezi cu broboada,
Rostindu-și rugăciunea mai fierbinte:
—M'a pomenit Țâlică, din Canada...

PLUGUŞOR

(pe o schiţă de N. Petra)

Acesta-i drum de sânge, scris pieziş,
Prin râpe de planetă spre Cuvânt,
Pornind dela Braşov ori de pe Criş,
ori tocmai dela Putna, din mormânt,
Şi inima trezindu-ne-o'n tăiş...

E câmp brăzdat ca să răsară grâul
Cât cel din staul: cerul din grăunte.
In spicul nou stă timpul, să-l înfrunte,
Ca unda vieţii să-şi găsiască râul.
Şi legea să coboare iar din Munte...

Eu te'ntregesc drept cumpănă pe zare,
Şi dedesubt, ghizdeaua de fântână;
Să ne-amintim, pe drumuri, de isvoare
Şi să le bem cu clipele din mână.
Să nu uităm de *veşnica'ntrebare*...

Dar semnul tău desparte. E hotar
Intre lumina mânelui şi ieri:
Aci-mi încep ziditul: iconar.
Şi mă cuminec din adânci tăceri,
Găsind în moarte linişte şi har...

De-i schiţa ta un prag de urătură,
Cu datini şi ţigăi la clopoţel,
E seara mea. Şi sufletul mă fură
Spre unde steaua răsăria din el,
Şi mă hrănia cu fragedă prescură.

Ia, Doamne, câmpul nostru tot, şi-l ară:
Pâne celor cu mânile mai pure,
Ce ţi-or găti de mas la ei în ţară,
Crescând din noi, ca fagii din pădure...
—Exilu-i ţarină. Eu ar comoară...

CASA CEA MARE

Sub grindar, lângă icoane,
Brâie, pănuri de sumane.

Pe blidare, mânecare
Şi năfrămi cu fir de soare.

Şi, ca'n rugă, lângă blid:
Cruci din cetini de molid.

Pe prichici, lucindu-şi streiul,
Macorteţ, de bătut meiul.

Cornul lung de praf de puşcă,
Doru-l sună, vremea-l muşcă.

Moartea şi-a schimbat unealta:
Molii scriu, unde-a scris dalta.

De sub colb, răboj răsare:
Oi, trei sute. Miei, mioare...

Scaunele cu spătare
Sunt la nuntă. Spun urare.

Cu chenarul ca ciupagul,
Pragu-l străjuie baltagul.

Ard luceferi pe grindar:
Bumbii tatei, din şerpar.

Intr'un colţ, visează stână,
Bâta, doniţa bătrână.

Fluerul, doinind tăcere,
Lângă valuri de lăicere.

Chinga casei: păretarul,
Spune ce-a visat olarul.

Ce-au stors roatei, Mărginenii:
Flori de neguri, prin milenii.

Şi, ca viu, pe-un burdujel:
Ciobănel, tras prin inel.

Şănătăul, pe-o altiţă,
Inchistreşte-o mioriţă...

Joc de-o fată şi-un fecior
Arde'n pântec de ulcior...

Intre cănuri şi'ntre chite,
Ouă meşter închistrite.

Miniștergurі: crini și streie,
Și splendori de curcubeie...

In ozorul pânzei, floarea
Laudă depănătoarea.

Răsplătescu-i, mamei, sporul,
Suveica și rășchitorul...

Numai zare de crăițe,
Natra'ntre fuscei și ițe.

Colț de cer și de muzeu,
Zestrea sufletului meu...

OMUL NOU

Munte, gigantă piatră unghiulară,
Ţinând pe umeri cerul- stalactită,-
Ţi-i gândul răsmeriță, rug de pară,
Și inima, încins cuptor de vară
Ce-și rumenește, din tăcere, pită...

De-ți rup, furtuni, albastrul de pe frunte
Și-l tăvălesc în valea cu noroi,
Tu te ridici mai lămurit, mai munte,
Și din credința lor cât un grăunte,
Crești punte către vremile de-apoi...

Trecând prin veac, te bântuie războaie
Și timpul te'ncolțește, lup flămând;
Ci tu-ți ciopleşti din crucea morții, gând,
Și soarele-ți răsare'n măruntaie,
Și-ți iruiește rănile, cântând...

Turn Eiffel, străjuind peste cocioabe,
In ochi mei tu te prefaci în Cruce,
Răscumpărând vânzări, păcat, tarabe,
Legând cuvânt din cioburi de silabe
Şi săturând mulţimile uituce...

Mă mântui că mă ştiu contemporanul
Acestui soare pus în temelie;
Si'nsemn în veac şi'n inima pustie:
—I-am fost strungar. Şi el mi-a fost *Ciubonul*...
Şi par-că-ajung acasă. Prind a ştie...

BUNĂVESTIRE
(vitraliu de mânăstire)

Din doruri şi din taine, leagă veste,
Sub brâul nenuntit, un înger faur,
Scriind coroane de tăceri pe creste,
Si-albastrul mistc îl preface'n aur:
Prestigiu rar al orelor celeste...

Culori umile, revenind din vis,
Cos rochia şi vălul de mireasă.
Ci Tu, sfioasă, lujer de iris,
Te vrei cu mirele, în cer, acasă.
Te'nalţi din pragul inimii deschis...

Nu te cuprinde veacul. Catedrala,
Piatra de unghi şi-o taie din lumină,
Cioplind altarul unde-a stat sandala
Şi descântând paragina'n grădină:
O amforă de rai, din sfânta vină.

In febra rugii te-ai aprins coloană,
Ţinând pe umeri cerul şi vecia;
Şi nunta-Ţi, tot mai tânără'n icoană,
In timpul frânt, devine temelia
Amarei sete: crin de neprihană...

Cresc linişte culorile'n vitralii,
Svâcnind în albul tău incadescenţe,
Transfigurând nuanţele'n detalii,
Cu trandafirul sfintei inocenţe...
—Şi noi, Fecioară, numai lut şi sdrenţe!

DACII

Am fost numai în trecere, şi-am mas,
Tăcuţi şi drepţi în crucile furtunii,-
Cu spada'n mână şi cucuta'n vas,
Ciocnind cotnar cu luna şi gorunii.

In munţi de ne-am temeinicit cetate,
Ne-am vrut cetate dorului, luminii:
Să fim de străji când noaptea s'o abate,
Ca să ne'nsângere pe frunte spinii.

Ne-a fost pe-aicea drumul spre vecie.
Nu ne-a robit nici timpul, nici profanul.
Şi, cât am fost, supremă bogăţie,
Ne-a fost suişu'n ceruri: Caraimanul...

Ne-am semănat în doine şi'n albine,
Luceferii din inima vitează,
Şi, pod spre dincolo de rău şi bine,
Ne-a scris, cu moarte, soarele'n amiază.

Dorul de-acasă ne'a mocnit în spuza
Exilului la lume. Iar cuvântul,
In cuibul dela Sarmisegetuza,
Ne-a înfrățit cu vulturii și vântul...

Biruitoare, spada ruptă'n două,
Ne-a'ntins potirul inimii'n cucută;
Să se boteze'n jerftă lumea nouă,
Ca'ntr'un isvor de lege ne'ncepută.

Că'n veac, dușmanu-i înmiit mai tare,
Decât netimpul sacru din tăcere;
Şi taina'mpărăției viitoare
Rodește din morminte și durere...

La Roma ni-s'a dus doar spada frântă,
Şi chipul cu bondiță și ițari.
Ci neamul liber a rămas, și cântă
Cu morții înviați în Legionari...

BLID SFINŢIT

In zori, un înger dase piatra la o parte.
Ulciorul fără toarte, și mușcat de cuie,
Işi sdrumica isvorul fără moarte.
Si Magdalena L'a *văzut* că nu e...

Mergea în inimă, pe strâmta cărăruie
A desnădejdii, spicuind lumină,
Uitând primejdii și grăbind să *spuie*,
Dar ziua a privit, la ea, străină.

Nici cât un bruș de pâne pentru cină.
Nici cât un strop de liniște'n potir.
Si, iată, drumul spre Damasc alină
Cu *știre nouă*, inima din sbir...

Din pir învie, tainic, trandafir.
Şi El, Isus, cu plugul pe ogor,
Pe fruntea pânii aurește mir
Din *taina drumului interior*...

Un strop de sânge'n palmă: meteor...
Păşim miraţi din clipele uituce,
Inspre *Cuvânt*, cu dor de viitor.
Hristos a înviat! Urcăm pe cruce...

IN COLBUL DRUMULUI

Spun, Doamne, *Om*. Mă sbat să-Ţi semui chipul,
Să-l închistresc cu vesnicie'n veac;
Dar mintea, risipindu-ş tot nisipul,
Te-aude numai când mă'ngrop şi tac...

Azi trupul ţării greu de bariere,
Şi cerul neamului, zidit cu drugi.
Ni-i duşmănită calea spre mistere
Şi visele-s cu glesnele'n butugi.

E noapte. Unde ne-am oprit de mas,
Scrâşneşte uşa, din ţâţâni, prigoană:
Aceiaşi ochi pustii, acelaş glas,
Şi-acelaş râs sinistru, de satană.

De'nsemn meridian, c'am fost prin viaţă,
Desfund străinătăţi în el, şi drum.
Ce-am fost ştiut se departează'n ceaţă,
Şi lumea arde şi se face scrum...

M'ai rupt din rădăcini, m'ai dat furtunii,
Să mușc din desnădejde, să beau ură,
Doar-doar m'oi regăsi'n păunii lunii,
Precum se pierde-un țânc prin curătură...

Flămând, târziu, de-mi vine dor de-acasă,
Tu-mi scrii *acasa*'n inimă și'n dor,
Și mă'ngrădești de dușmani ca'ntr'o plasă
Să-mi strecuri moartea prin veninul lor.

Zic, Doamne, *Om*. Aburc pe verticală
Adânc în mine. Păr'că văd lumini.
Și răzvedescu-Ți voia cu sfială :
—Ne-ai vrut *vietași pe drumuri, și străini*

CRUCEA DE PE PIETROSUL

E răstignită prag, în toți, și arde.
O scot fugarii, trudnic, spre oceane,
Că boabele de grâu sunt miliarde,
Si știu de taină, și-și doresc limane.
Și crucea poartă stelele'n piroane...

Ni-se despică noaptea cu mister.
Un semn de-acurmezișul, prin treime.
A răzimat-o Păduraru'n cer,
Sus pe Pietrosul, pentru nime :
Moldovă de tăcere și'nlățime.

Is anonimi cei trei, și fără față,
De-abia în zarea crucii de-i distingi ;
Merg spre mormânt, să ctitorească viață,
Să priponească fiara nopții'n chingi.
Și crucea le stă martor. Si-i învață...

Ciobanii poartă semne pentru el.
Se vede de departe cine-i *Unul*,
Si se visează cruce tot gorunul.
Premergătoru-i spune'nvățăcel:
—Va să'mblânzească, mărilor, taifunul!...

Si-apoi o noapte de urît, de ploaie.
Murim. Aripile se fac șindile.
Suntem la Țâcăbești. O cucuvaie
Mușcă luceferi, pregătind feștile:
E-o noapte pentru mii și mii de zile...

Cad în genunchi. Şi mă trezesc răscruce
In dimineața cu mormântul gol.
Distrug, altare, urile năuce,
Dar moartea-l desgrădește din ocol,
Şi-l urcă iar pe cruce. Sus. Pe cruce...

Şi timpu-i mort. Nu-i nimeni să-l îngroape.
Il scriem ghiviziu, în liniuțe.
Şi veacu-i plin de scroafe și maimuțe.
Cuvântu-i copt și veacul nu-l încape...

Stăm toți cuprinși de farmecul din moarte,
Cu sufletul aprins de veșnicie.
Iar crucea cumpenește să ne poarte
In semnul cel de taină, în sicrie,
Spre Neamul Mioriței de departe...

CRAI NOU

De-alungul drumului, cu pas încet,
Măsor ogoarele în soare-apune.
Zarea s'aprinde, frunte de poet,
Şi-mi lasă'n urmă, inima, cărbune...

Sfios, lumina umblă să se-ascundă
In liniștea dumbrăvilor pustii;
Şi greerii, cu scripcile, inundă
miriști târzii și umbre cenușii.

Presară lin, din stele, peste sate,
Crai nou, tămâie albă de tăceri.
Şi frunzele bienecuvântă toate
Răcoarea pomilor din adieri.

Pământul, adormind, îmbrățișează
Umile case, visuri de copii.
Şi, peste clipă, străjuiește trează
Pacea de cer a sfintei veșnicii...

—Tot mai întrebi, Vasile? Tot nu știi?...

COŞBUCIANĂ

Unde veghează cumpăna fântânii,
La intersecţie de timp şi stele,
Şi viaţa curge din căuşul mânii,
Sonorizându-şi picurii'n ghizdele;

Unde drumeţul stă'n popas o clipă,
Sufletul ars să-şi stâmpere din ciuturi,
Şi întră iarăşi, împăcat, în pripă,
Vrăjind uitări, spre marile'nceputuri...

Şi unde moartea scrie, ritmic, unde
De datină'ntre plaiuri şi'ntre şes.
Iar liniştea muncelelor răspunde
Misterelor, c'o noimă de'nţeles;

Acolo-i *satul*. Cruce veche'n grui,
Să'nsemne'n lut o trecere spre mâne,
Din timpul nimărui spre ţara Lui,
Dospind, din grâu şi rugă, altă pâne.

Sat rânduit de patru mii de ani,
Din năvăliri şi ciume, foc şi ape,
Şi'mbelşugat de pluguri şi plăvani,
De stânile din obcini şi prisloape.

Deschis spre visuri şi străin de piatră.
Ştiind, istoria că-i praf şi vânt.
Ţesând din nevăzut o altă natră,
Cu bătătură vie, de cuvânt...

Şi se găsiră oameni prin bordeie.
Şi-şi frământară inima'n tizic.
Şi-a fost numai descântec : să le steie
Norocul, între prispă şi nimic...

Şi, ici şi colo, s'a sfiit un nume,
Să dăinuie din alte lumi ecou.
Să omenească timpul şi să'nsume
Esenţa dragostei, în veci : *Hordou*...

ŢARĂ

Te-ascult în sânge şi te-aud amiază
Zvonită'n flori şi'n zumzet de albine.
Si simt cum dorul tău doineşte'n mine,
Vocală rodnică şi vrere trează,
Ca soarele ce dăinuie'ntr'o rază...

Te-ascult şi văd Cosmine şi Moldove
Cum chiotesc în ţarina ta mută.
Şi te deschid, mistic altar de slove,
Spre'mpărăţia'n veci necunoscută
Ce-ţi prinde rugăciunea pe lăută...

Te-ascult, şi-mi eşti atâta de departe,
Incât îmi picuri stele pe cuvinte.
In catedrala cu cupole sparte
A veacului ce vinde ţări şi ginte,
Tu singură mai biruieşti, prin moarte...

Te văd. Stau drepţi, arhanghelii, de pază,
In pragul uşilor împărăteşti,
Cu mânile pe crucea ta vitează:
Far pe oceanul nopţii pământeşti.
Saharei veacului, stejar şi oază.

Te-ascult. C'am învăţat în pribegie
Să-mi măsur aşteptarea cu mormântul:
—Iţi pun şi crucea mea la temelie
Şi-ţi port spre ceruri, steag sfinţit, cuvântul,
Spre tronul *Invierii* ce-o să vie...

SPINUL

Paragina din mine te-a crescut,
Sbârlit, în vatra secetei, țepos,-
Tu *gând risipitor*, bătut, durut,
Purtând cojocul dragostei pe dos...

Te-ai însetat cu hâlbele din troacă,
Fără privit spre mâne, fără îndărăt,
Visând bube și febre, să te coacă,
Și ură, ca să-ți ascuțești răsvrăt...

Frunza ți-i țeapa. Sufletul ți-i spinul
Sorbind cu jind puroaiele din rană.
Să-i poți ieși deșertului cu plinul
Și Mielului să-i poți ciopli coroană...

Mi-ai năpădit paragina cu țepi,
Cu umbra știrbă, în țărâna arsă,-
Cu moartea ce o blestemi și o'ncepi
Transfigurându-i arșițele'n farsă.

Tu vei rămâne. Mâne la județ
Numai paragina o să plătească.
In gândul ei uscat, furat de preț.
Tu reprezinți eternul bruș de pască.

Și-acum că ți-ai liturghisit împunsul,
Nu-ți sfârogi suspinul, nu mai plânge,
Că stelele nu ți-au trimis răspunsul
Când te-am roșit cu stropul meu de sânge...

In paradoxul crâncen al luminii
Ne creștem viața'n cruce și'n mormânt,-
Și cerul știrii ni-l măsoară spinii.
Cuvântu-i numai spini pe sub veșmânt...

LA PARA CANDELII

Luceafărul de-mi poposeşte la ferastră,
Eu nu sunt semn al nopţii. Nici uitat.
Târziu meridianu'nstrăinării trece beat
Şi-mi cântă'n somn, de inimă albastră.

Şi nu sunt singur. Când dispare pragul
Şi dă destinu'n streşina pustie,
Nimicu'n mine *este*, prinde-a ştie,
Şi mânii nu-i mai trebuie toiagul.

S'aţin pe-aici strămoşii : luminiţe,
Vestind de lumea vie din morminte.
In marii'nsinguriţi învie ginte
Şi vinul altor vremi îi coace'n viţe.

E grea tăcerea : suflet lângă suflet,
Chiar lângă para candelii, pe masă,
In gând şi'n amintire. Ora joasă
E înviere'n toate : cald răsuflet...

Nu-s singur. Clipa creşte punte,
Intre cuvântul prigonit şi cruce.
Luceafărul străbate şi străluce,
Şi golu-i drum al inimii, spre *Munte*.

PENTRU PRIETENI

Citește-mi fruntea. Stelele și lutul
M'au înțeles. Mi-i râsetu'n doi peri.
Cum veacu-și scrie zodia cu cnutul,
In loc de mâne, eu mă duc spre ieri.

De-mi arde râul lacrimii pe față,
Nu e că plâng, că-s singur ori străin;
Ci doar că moartea mi-a întrat în viață,
Şi'n loc să merg, de-o vreme par'că vin.

Ascultă-mi vâlvătaia din cuvinte:
Mi-i gura bătucită cu noroi.
Sunt gol, și'n noapte golul e fierbinte.
Ne-am semănat, și-acum ne ducem goi.

Absent, mă strădui să imit copacul
ce-și mută, iarna, floarea'n rădăcini,
Şi-i fură iernii semnele și leacul:
Smerenia și liniștea din spini.

Mă vezi râzând că n'am destin nici țară?
Cifrează-mi vorba astăzi de-a'ndărăt;
Sunt tot cel vechi: în rugă și ocară;
Dar prind a fi și nu mai știu s'arăt...

M'auzi, frăține? Singurul aproape
S'a'ntors învins din vechiul testament;
Iar pe Isus stau spânii să-l îngroape
Ca pe-un nebun, pe noul continent...

Sunt prea departe? Ţi-se'ncurcă șirul?
Ne coace desnădejdea pe-amândoi.
Nu blestema, ci ia-mi pe mâni delirul
Şi'nșiră-te'n convoiul de strigoi...

Ne-om scăpăra, din noapte, dimineață,
Sub scândura de raclă ce se'nchide: -
De-abia aci ne luminăm la față...
—Şi tu plângi, mă?
—Râde, paiață, râde!...

DRUMUL

E pe la cotitura inimii. In clipă.
Rănit de zid, îl vezi. O iai în pripă
Spre plisa mării, ori, pieptiș, în Munte,
Şi'n urmă se dărâmă mal și punte.

Pasul s'adapă din viziuni supreme.
Nu scrie locul, nu se'nsemană'n vreme.
Se'mbată'n știre: în *aici și-acum.*
Adâncul inimii deschide drum...

Un clin însumă mii de ani-lumină
Şi mestecă luceferii cu tină;
Impărăția s'aromește'n dor,
Cântec și rugă, frunză de-alior...

Cuvintele desfarmecă, tăcerea.
In ele timpul otrăvește mierea;
De-aceea, plâns, prin colb, uitând de vreri,
Veghezi netimpul, mergi spre nicăieri...

De bate'n ușă un vecin din veac,
Tu vii din morți, și vreai să-i fii pe plac;
Şi el se miră. I-ai părut străin.
Ce-i dai tu apă, când el are vin?...

Te'nchini și pui zăvoare și zăbrele,
Că până'n inimă-s distanțe grele,
Şi ia netimp să măsuri universul.
Că nu-i atâta drumul, cât e mersul...

Ești fericit c'ai învățat pe unde
Se merge-*acasă.* Inima răspunde
Şi când te'neacă noaptea, ceața, fumul,
Ea se deschide și-ți arată drumul...

CAMARADUL CĂZUT

Nu vii de nicăierea : arzi în noi,
Poruncă din niveluri mai adânci,
Doinire dela Dunăre'n Negoi,
Şi crez hrănit de stele şi de stânci.

«A jale plânge printre ramuri luna»,
Şi'n plise trec sicriele spre ieri.
Tăcerea cântă, împletind cununa :
Balade cu mioare şi oieri...

Dispare timpul, şi tu'nvii în linii,
Armonizându-ţi visele'n octave,
Urcând în Munţi potecile luminii
Şi străjuind cu Dacii peste Dave.

Adânc în noi! Şi'n zare nici un semn.
Doar vântul dela Marea spre Carpaţi;
Sunând a dor în Craniile de lemn,
Zidind Majadahonde'n Cruciaţi...

Si'n orizontul jertfei fără plată,
Ingenunchiem umili pe-o verticală
Ce'nvaţă inima mai viu să bată,
Să pună pacea, predicând răscoală...

In noi. Te frângem cuminecătură,
Ce ne'nstrăină lumii, ne desparte,
Invrednicindu-ne de glonţ şi ură,
De dragostea lui Dumnezeu, prin moarte.

JERTFA

Ştire plămădită'n Munte.
Inviere'n plex solar.
Steaua-ţi licăre pe frunte.
Timpu-i stâncă, manvatar.

Răstignit. Tu nu te clatini.
Neamu-l mirui cu lumină.
Cerul l'ai rodit cu datini.
Jertfa ne-o găteşti de cină.

Cruce'n mijloc de planetă...
Omenirea te cunoaşte.
Strălucire de cometă,
Creşte pumnul tău de moaşte.

Drumul ni-i tăiat din tine.
Adevăru-i semn în creastă.
Mărturia ta ne ţine.
Inima, ştiind, te-adastă.

Munte, prag de'mpărăţie,
Nou colind cu veste dalbă.
Bucureştiul azi învie:
Nou mormânt la Casa Albă.

PRISPAR BIOGRAFIC

Beau din fântâni de fragedă copilărie
Tăcerea ce mă'ntâmpină mirată,
Sub mărul, numai flori și melodie,
In care'ncepe inima să bată...

Mânile mamei, între cer și creangă,
Mă leagănă ca'n vis, de subsuori,
Descântec de azur, parfum și flori,
Şi svon prelung de codru și talangă...

Port secerișul verilor fierbinți
Şi toamne cu pomete brumării,
In pieptul greu de țarini și părinți,
Urcând un vraf de visuri spre vecii.

52. Aceeași căldărușă,
In care-am moștenit din neam comoară,
Imi taie pâne și-mi deschide ușă
Spre cerul nașterii de-a doua oară...

Şi beat de-un licăr, măsur depărtare.
Şi-mi pare nicăierea mai aproape.
Mi-aburc nimicu'n semne de'ntrebare
Şi-mi răstignesc trezia în etape...

IN GENUNCHI

Doamne, mă soarbe drumul greu și lung.
Isuse, merg și merg, și nu Te mai ajung.
Hristoase, pânea mea și trainicul meu prag,
Fiul trimis din cer, drept sceptru și toiag.
Lui, Lerui, Doamne, Lerui și lumină.
Dumnezeu împarte-și sângele drept cină.
Ai acum în oase un piron în plus;
Milă, nici la Casa Albă, nici la Rus.
De mine nu uita, ascultă cum cioplesc
Mine adânci în inimă, spre tronul tău ceresc.
Păcătosul are astăzi mii de cruci de dus...

CUPRINSUL

Pag.

Prețul: trei dolari.

A se tramite banü pe adresa antorului:
Box 105, Mankato, Mim. 56001, U. S. A.